

Mortensen og det ærede Hr. Pürschel, der repræsenterer Viborg, dog vil finde, at det havde været uforvarligt i Begyndelsen af Sommeren at antage det store Overslag paa omkring 3 Mill. Kr. til en Bygning, der kan opføres for det halve, og maaske endogsaa for mindre. Jeg har nævnt dette vedrørende Skolen i Viborg som et Eksempel paa, at Administrationen bestræber sig for at administrere store givne Bevillinger paa forsvarlig Vis.

Der er saa et Spørgsmaal, der blev rejst af det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og ogsaa blev omtalt af det ærede Medlem Hr. Mads Larsen. Dette Spørgsmaal vedrører et gammelt Bindingsværkshus i Skelskør, der af det særlige Bygnings-syn er opført paa Liste A. Dette Hus har en hel Historie, som ogsaa hører dette høje Ting til, idet der i Rigsdagssamlingen 1918—19 blev fremsat et Lovforslag her om en Bevilling til Køb af dette Hus. Det særlige Syn lagde stor Vægt paa, at Huset, som var ejendommeligt, navnlig i sit øverste Stokværk, kunde blive bevaret. Der blev nedsat et Udvalg her i Tinget, og dette Udvalg besøgte Skelskør for at se paa Huset, men kom til det Resultat, at dette Hus ikke burde bevares, naar der skulde ofres saa klækkelig en Sum paa det. Der blev afgivet en Betænkning af Udvalget, som gik ud paa, at Lovforslaget skulde forkastes. Det mærkelige ved denne Afstemning var, at Ministeren, der havde fremsat Lovforslaget, stemte imod sit eget Forslag. Ministeriet skrev saa til det særlige Syn, at efter hvad der her var foregaaet, maatte man forudsætte, at det særlige Syn ikke fredede denne Bygning, navnlig ikke med nogen Udgift for Statskassen. Jeg kan saa udmærket forstaa, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, der var Ordfører for det paagældende Udvalg i sin Tid, og maaske flere af Tingets Medlemmer er blevet overrasket ved at se, at der i Beretningen fra det særlige Syn staaer en Meddelelse om, at nu har Ministeriet godkendt en Ordning angaaende Bevareningen af Ejendommens Udseende og Størrelsen af Pengeudtørelsen. Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou brugte meget stærke Ord om, at der forelaa et Misbrug af Statens Penge og tillige en Hensynsløshed overfor Rigsdagens Værdighed, og det ærede Medlem Hr. Mads Larsen udtalte, at hvis det særlige Syn efter Lovens Affattelse mener at kunne undlade at tage Hensyn til Bevillingsmyndigheden, i dette Tilfælde Folketinget, saa burde Loven forandres.

Jeg skal nu tillade mig ganske kort at gøre Rede for, hvorledes Sagen ligger. Jeg har hos det særlige Syn søgt nærmere Oplysning om dets Stilling, og det har i en Skrivelse af 26. Oktober d. A. meddelt Ministeriet, at den Ordning, der var truffet, og som gik ud paa, at Ejeren af Huset skulde bevare dets nuværende Udseende og derfor have 800 Kr. om Aaret i Erstatning, var en fuldstændig midlertidig Ordning, der kunde opsiges med et halvt Aars Varsel, og Synet havde ikke haft den Opfattelse, at det var i Modstrid med, hvad Folketinget havde udtalt, idet Synet tænkte sig ved denne Ordning at kunne opnaa, at i Løbet af kort Tid vilde Forpligtelsen til at betale de 800 Kr. for Husets Fredning falde bort, og Huset alligevel blive fredet af Ejeren. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt denne Formodning, som det særlige Syn saaledes har haft, er rigtig eller ej, men jeg skal for mit personlige Vedkommende oplyse, at hvis jeg, da Sagen i sin Tid blev refereret for mig i Ministeriet, havde faaet min Opmærksomhed henvendt paa den Stilling, Folketinget havde indtaget til denne Sag, havde jeg ikke godkendt, at Synet vilde bruge af sit Annum de 800 Kr. aarlig foreløbig til Husets Bevarelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Mads Larsen i, at hvis Lovens § 6 kan fortolkes saaledes, at Administrationen kan sætte sig ud over en bestemt Udtalelse fra Rigsdagen eller fra et af Tingene, saa bør denne Paragraf i Loven forandres.

Jeg kommer nu til et Spørgsmaal, som er meget gammelt i dette høje Ting, et stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, og mit Svar paa de Henvendelser, der er rettet til mig desangaaende, vil i høj Grad være præget af det, jeg begyndte med at sige, at vi maa paa alle Budgetter tage Hensyn til de knappe økonomiske Forhold. Jeg tænker paa Museumsspørgsmaalet, Ordningen af vore store Museer, Nationalmuseet og Folkemuseet samt de naturhistoriske Museer. Allerede i 90erne har dette Spørgsmaal været fremme, og jeg mindes, at da jeg for 10 Aar siden havde den Ære at være Kultusminister, henvendte den nuværende højtærede Kirkeminister sig meget indtrængende til mig om, at nu maatte man ikke vente længere med at faa denne Sag ordnet, thi her stod saa store Værdier paa Spil, at man, selv om Tiderne var knappe, og det var de desværre for 10 Aar siden ligesom nu, maatte sætte sig ud derover og bevare de for os, ja, for hele Menneskeheden uerstattelige